

AKATALPA

Ocak 2002

Sayı : 25

YENİ YILINIZ GÜZEL ESKİSİN

Var olan hiçbir şey yok olmaz, yok olandan da bir şey var olmaz ise, bu "yeni" sıfatı da ne oluyor, arkadaşlar? Eski sıfatı, doğum olayı, ölüm olayı ne oluyor?.. Varız, o kadar.

Yine de 25. sayıda olmak, üçüncü yıla başlamak, bunlara "yeni" denilen yılda ayak basmak önemlidir belki de. Yüzü telaffuz etmek kolaydır ve 25 de yüzün dörtte biridir; belki, 'çok azıcık', bu da önemlidir!

72 ay yayımlanan *Yeni Biçem* nefesini içine çekince fark ediliyordu en çok. Kapandığı zannedilerek üzüldü, övüldü... Onun *Akatalpa*'yı var ettiği korkarız ki hiç söylenmeyecek. Çünkü o hep sürecek ve görülmemeyi sürdürecektir...

Kaos'a şükür ki, böyle olacak, güncel toz çevrintileri, gündelik mağmalar, hiyerarşi hırsı, sanal sorunlar ona sızmayacak.

Bunlar biraz müzik, yani metafizik dil mi?.. Öyleyse, biraz da fizikle söyleyelim...

Akatalpa, *Yeni Biçem*'den çıktı, ama o, Türkiye'yi ve Türkçeyi kapsama iddiasındaydı, bu biraz kadro peşinde... İhsan Üren ve Serdar Ünver şiirlerini hemen hemen sadece bunda yayımlıyorlar; Metin Güven, Nuri Demirci, Hilmi Haşal, Nahit Kayabaşı, Soner Sancaktepe de en çok burada yayımlıyorlar; Bursa'da yaşayanları mı saydık? Öyle... Biraz da diğer kentler... Sina Akyol, Hüseyin Peker, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Yunus Koray, İlyas Tunç da bizimleler... Ve diğer değerli şair dostlarımız...

Şinasi (Elalmış), Simar (Arad), Halim (Hayal), Ayşegül (İzmirli) ise derginin yazı hamalları biraz. Tanrıça Kalliope herkesten razı olsun...

Yine de klasik bir dilek: Yeni yılınız güzel eskisin...

İhsan ÜREN

ZAMANIN YILKISI

Ramis Dara'ya

Zamanın atındayım;
Kimi eşkin,
kimi âdeta...
Dizginler mi kimin elinde?
Zamanın yilkısı,
gem tanır mı?

Böyle öteleye öteleye...
Ömür tükettim ama,
Gönlümce gittim, gideceğim yere.
Kavgı, niza; burnum kanadı,
gözlüğüm kırıldı...
Korku, hangi inanç erini döndürmüş ki
döndürsün beni.
Sonunda vardım :
Ol süt umut yüzlere...

"Biz acının soytarılarıyız."*
Kurtuluş yok; anladım,
komedi olmasa trajedi,
sonuna kadar sahnede olacağım.
Ama, göğsümü tıkayan bir sorum var :
Neden hep içime bakıyor,
taktığım bütün masklar?

Zamanın atındayım;
Kimi eşkin,
kimi âdeta...
Dizginler mi kimin elinde?
Zamanın yilkısı,
gem tanır mı?

(*) Oscar Wilde

ÖZEL EK :

ŞİİRİMİZDE UFUK TURU (2001)

Haz. İhsan ÜREN

Turgut Çelik, Gültekin Emre, Melih Elal, Ahmet Günbaş, Metin Güven, Hilmi Haşal, Ayşegül İzmirli, Aytekin Karaçoban, Yunus Koray, Mustafa Ocak, Cihan Oğuz, Betül Tarıman, Serdar Ünver, İhsan Üren, Sadık Yaşar.

ŞAİRLER SOKAĞININ 'PENCERE'Sİ

Melih ELAL

Her zaman bize bir görünüm sunan pencere, yaşamımızın, yaşama bakış tarzımızın da ayrılmaz bir unsurudur. Bir yapının penceresinden söz ediyorsak eğer, baktığınız taraf, açınızı da değiştirecektir. İçerideyseniz, dışarıdaki görünen mekân aynı, o mekândan geçenler değişkendir. Tam tersi açıdan bakıyorsa eğer, içerisi koşullara bağlı olarak değişiklik gösterir. Hadi pencereleri biraz daha çeşitleyelim. Tren, otomobil, uçak pencereleri... Bunların içerisinden bakıyorsa, sürekli değişen bir görünüm, dışarıdan bakıyorsa bilinmezliktir söz konusu olan.

Doğaldır ki, pencerede durduğunuz yer önemli... Tıpkı Einstein'ın ışık hızıyla giden treninin üstünden gözlem yapanla, sabit bir noktadan gözlem yapan araştırmacısının vardığı sonuçların farklılığı gibi. Herkesin bir penceresi var; ama gördükleri, saptadıkları, varsaydıkları ayrı. Oysa o bakış noktasından saptananlar, görece olarak doğru.

Ülkemizde de şu sıralarda okur önüne çıkan iki *Pencere* var. Biri *Cumhuriyet* gazetesinin ikinci sayfasındaki, İlhan Selçuk'un Türkiye Bulvarı'na bakan 'Pencere'si; diğeri Ankara'da sahipliğini Mehmet Doğan, Yayın Yönetmenliği'niyse M. Mahzun Doğan'ın yaptığı Sanatçılar Caddesi'nde Şairler Sokağı'na bakan *Pencere* dergisi...

Pencere, Kasım-Aralık 1996 tarihinden başlayıp düzenli olarak iki ayda bir Ankara'da yayımlanan önemli bir dergi. O da *Yaprak* tarzı dergilerden. Gazete boyutlarının yarısı büyüklüğünde, 12 sayfa olarak yayın yaşamına başlıyor; 5. yılla birlikte 20 sayfaya çıkıyor. Derginin ön sağ kenarında -arkada sol kenarda- renkli bir kuşak var. Bu kuşak ön yüzde, sayfanın biraz altından başlayarak enlemesine de uzanıyor. Enine olan kuşakta küçük harflerle *Pencere* başlığı yer alıyor. Başlığın üzerinde içindekiler bölümü var. Bu bölüm, 8. sayıdan sonra *Pencere*'mizdekiler, 25. sayıdan sonra da *Pencere*'mizdekilerden ibaresini taşıyor. İbareden de anlaşılacağı gibi ilk 24 sayıda içindekiler verilirken, 25. sayıdan başlayarak içindekilerden seçmeler yer alıyor burada. Çoğunlukla da içindekiler listesinin ya ortasında ya da sağ kenarında, orta sayfada şiirlerine yer verilen şairin fotoğrafı bulunuyor. Boylamasına inen kuşaksa *Pencere*'nin Pervaz'ını oluşturuyor. Her sayının Pervaz'ında M. Mahzun Doğan, ülkenin ve sanatın nabzını tutuyor. Yerinde saptamalarla, sanatın gündemini okura aktarıyor.

Pencere'nin ilk sayısının Pervaz'ı aynı zamanda derginin de çıkış bildirgesi. Yazıya Doğan, "Türkiye karanlık, sancılı, gergin, kanamalı bir süreç yaşıyor." diyerek başlıyor ve 1996 Kasım'ının karanlık tablosu gözler önüne serildikten sonra, "Bu karamsar tablo içinde edebiyatımız nerede duruyor? Edebiyatımızın hiç de iyi bir sınav verdiği söylenemez. Edebiyatçılarımızın gözleri yaşananlara kapalı. Çünkü, sözünü ettiklerimiz politikayla ilgili şeyler. Edebiyatın ölçütleri başkadır. Yapısalcılık var efendim. Asl'olan metindir efendim. Sözcüklerdir önemli olan. Sanki sözcüklerin anlam alanında, toplumun ve toplumun bireylerinin acıları, mutlulukları, umutları, kederleri yokmuş gibi..." sözleriyle kimi edebiyatçıların bakış açıları saptandıktan sonra da bir tespit yapıyor : "1980 sonrası oluşan imaj devrinin çocukları olarak 'gibi' görünüyorlar." ... "Mustafa Kemal'e 'diktatör' diyerek, Hitler'le aynı kefeye koyarak, sonra da 'Güneş Salkımı'nı, yani 'Kuvayi Milliye Defteri'ni, yani 'Mustafa Kemal Havası'nı yazan, Mustafa Kemal'in ülküsüne sahip çıkıp, onu yaymak, benimsetmek için, yalnız kalemiyle değil bütün yaşamıyla mücadele vermiş Ceyhun Atuf Kansu adına düzenlenen yarışmaya katılacak kadar ikiyeüzlüler var. ... Bir yandan 'Fetih geceleri'nde şiirler okuyup, bir yandan demokrat geçinenler var."

Bu saptamalardan sonra sözlerini şöyle bitiriyor Doğan : "İğreniyorum! ... Yani edebiyat ortamından bile iğrendiğimde, edebiyatın en lüks geldiğinde bile, o duygularımın karşılığını şiirde bulabildiğim için. Artık 'biz'li konuşayım. 'Biz' bir pencereyiz. Pencere, herhangi bir seçki değil! 'Biz'e merhaba!..." Evet, böylece *Pencere*'nin ikiyeüzlülüğe karşı, çoğulcu bakış açısını tanıyoruz.

Pencere, 5. sayısına geldiğinde; ilk iki sayısının tükendiğini, abone sisteminin kaldırıldığını, çıkacağını, ama 12 sayı için söz veremeyeceklerini, isteyenlerin, istedikleri miktarda yatıracakları para ile katkıda bulunabileceklerini, derginin bu katkı ile yaşayacağını, duyuruyor. İlk sayının Pervaz'ında M. Mahzun Doğan, edebiyat ortamının ikiyeüzlülüğünden söz etmişti. Bu açıklama Doğan'ın dürüstlüğünün ve yazılarındaki içtenliğinin de bir kanıtı oluyor. Bu tavır da *Pencere*'yi bu yazının yazıldığı günlere, bir başka deyişle *Pencere*'nin Bursa'ya ulaşan Mart-Haziran 2001 tarihli 26-27. sayısına kadar getiriyor. Oysa Doğan 12 sayı sözü veremem diyor bu yazısında...

Pencere'de, pervazın üst kenarında, yani derginin üst kenarında, ilk sayfadan son sayfaya kadar süren, bir satır vardır. Bu bölümde, gazete ve dergilerde yer alan çarpıcı haber ve yorumlar verilir. Her sayının orta sayfasını Adresi Şiir kaplar. Her Adresi Şiir'de bir şair ve şiiri tanıtılır. Adresi Şiir olanlar Ahmet Uysal (1), Zerrin Taşpınar (2), Özcan Yalım (3-4), Ruşen Hakkı (5), Fergun Özelli (6), Özgen Seçkin (7), Zeynep Uzunbay (8), Abdülkadir Paksoy (9), Ali Yüce (10), Gazanfer Eryüksel (11), Hüseyin Atabaş (12), Yusuf Alper (13), Ali Cengizkan (14), Ahmet Günbaş (15), Gültekin Emre (16), Metin Demirtaş (17), Abdülkadir Budak (18), A. Hicri İzgören (19), İlyas Tunç (20), Erda Har (21), M. Mahzun Doğan (22), Cihan Oğuz (23), Muzaffer Kale (24), Tuğrul Asi Balkar (25), Aytekin Karaçoban (26-27)'dir.

Pencere, şiirin yanında öykü, deneme, günlük de yayımlar. Ayrıca, sanatçıların birbirine yazdıkları mektuplardan ve bunların öyküsünden oluşan, Mektupların Büyüsü; sanatçılardan söz eden, Sanatçı Portreleri; Dünya Edebiyatından çevirilerin, özellikle de şiir çevirilerinin yer aldığı Yeryüzü Şiirin Yüzü Oluncaya...; ressamların ve resimlerinin tanıtıldığı, Tuvale Şiir Yazarlar adlı köşeleri düzenli olarak yayımlar. Bunlara Tuğrul Asi Balkar da Serkenar Notları ile katılır.

Pencere, yüz bin lira ile başladığı yolculuğunu şimdilerde bir buçuk milyon lira ile sürdürüyor.

1998 Şubat'ında başlattıkları, sanatın, sanat dostlarının buluştuğu *Pencere* Akşamları, derginin içeriğinin beslenmesi açısından onlara yeni bir ivme kazandırdı. Bu toplantıların belli bir günü ve periyodu yok. Ayda bir önceden duyurularak toplanılıyor. Önceleri Ankara'dayken, kimi özel durumlarda İstanbul'da da toplanılmış.

Pencere, fotoğraf, resim ve karikatüre de yer veren bir dergi. Her sayının ön yüzünde Adresi Şiir olan şairlerin fotoğrafları, iç sayfalar ve son sayfada da resim ve karikatür yayımlanıyor.

M. Mahzun Doğan, şair, romancı, ressam, müzisyen, kısacası sanat ve sanatçı adına *Pencere*'den bakıyor ve Pervaz'ına 14. sayıda şu notu düşüyor :

"Bir şair, pantolonunun fermuarını açıp, altından görülen külotunun üzerinde elini dolaştırırken poz verir mi? Bir şair, ekranda, yanındaki kişinin poposunu parmaklar mı? Bir şair, elbisesinin askısını omuzundan düşürüp, göğüslerini izleyicilerin ağzına doldurur mu? ... Özeti şu, medya, şairliğe soyunmuş Kumkapı dulları arıyor. Bulur da... Ama, onlar yalnızca soyunurlar, popüler kültür nesnesi olarak bir dönem çok satarlar, tüketirler... Şiirse bu durumu izler ve gülümser. Bu durumu sessizce izleyip gülümseyen şiirlerin yaratıcıları, ne medyadan yer dilenir, ne de bir unvan için çırpınır. Çünkü edebiyat, çünkü şiir, çünkü gerçek resim ve müzik, yani sanat, toplumun, ülkenin, yeryüzünün, yüzyılın altında, bir yeraltı nehri gibi akmaktadır." Ne kadar haklı.

Bizden de; bize, *Pencere*'ye merhaba...

YARALARIM BAYRAM EDİYOR

Yüreğine demir atmış akşamüstü keser yolunu
Bulutuna inme inmiş geceyle ne yapabilir ki bir kadın
Yokuşuna barikat kurulmuş özlem rüzgârı da yoksa yanında
İşte bir geçitten daha geçti ömrün düne bakıp dursan da durmadan

Seni bana armağan eden bu tarih yanımda dursa ne olur
Yeryüzüne felç gelirken durup dururken sen neden uzaklardasın
Bilmecene açılan bir vaha duruyor önümde içimde kurumuş bir
[bekleyiş
Kaynağına küsmüş bir nehir geçiyor aysız geceme kırık bir
[zemberek sunarak

İçimdeki saat vaktine sırtını dönüyor, başını sallıyor yelkovan
Akrep kalıyor bir başına mahzun günlerle ne yapacağını şaşıyor
Sen bir pencerenin önünde saçını kurutuyor olsan, hafif bir yel
[dalsa odana
Dili tutulur ateşi çıkmış savruk geçmişimin bu bezgin akşamların
[çaresizliğinde

Bir kayanın en olmayacak yerinde biten bir tutam adsız
Çiçek sunsam sana som uçurumuna tutunan bir türküyle
Tilsimi bozulmamış bir söylenceden çıkıp geldin sen büyüğü büyük
[üstünde
Bende yanık bir kasırğa esiyor sana sezdirmeden kalıbına dar
[geliyor sevdam

Senden bana kalanları düşünüyorum düşüp yüzünün yoluna
Saçlarını savuruyorsun çocukluğuma, bir ok sarılıyor bugünden
[yarınma
Lambaları yeni yanmış uzun bir sokak gibi içim, etiketleri daha
[üstünde bir
Bavul gibi duruyorum kapıda, uzun ömürlü bir olimpiyat meşalesi
[gibi sensizim

Sancılara sarıldım yaralarım bayram ediyor
Müsvedde bir akşam başlıyor yine senden habersiz

Mustafa OCAK**YENİ YILDAN İLK GÜNLER(Dİ)**

1. öyle beyaz peyzajdı perdesi aralanmış
buzdan kopma sükunet, gevşedi kapaklarım
düşte söylenilen söz çözülp sabahına
bir şeyler mi donmuştu yanak civarlarımda
dün gecedan bu yana kalbimin ezilmesi
gülümsemeye inat gerilip dudaklarım
2. İstanbul'dan bir mektup gözlerini yazmışsın
kıştan bahsettiğinden hatırladığım ya da
okurken şimdi birden nefesimi dolduran
itiraf etmek gibi sıcak mürekkep dili
3. adınla başlıyorsam sabaha tutunmaya
anlamak gibi zorsun iki aşkın ortası
senin için mi bendim oysa sen de bendendin
özürsüz takılmaktan aşkın bu son kancası

ÇOCUKLUK PARKI 1

Onlar gelirdiler; cepleri dolu karamela
Sığınırılar koltukaltlarına annelerinin
Kapı zilleri, telefon sesleri susar
Susardı çocukluğun bahçesi
Küf tutmuş zaman bahçesi

Sözden önce mi olmuştum sonra mı
Batık mıydım kalkan mı
Kılıcın kını keskindi kından
Yenildim ey gece kovuldum aşktan

Onlar gelirdiler; atları yorgun, dilleri yorgun
Paşa çayları, oyun odaları
Mümkünmüş gibi başladığına şeylerin
Özensiz büyüdüler, sıcak ve odasız
Anneler uzaktılar, babalar poyraz

Böyle böyle büyüdüm işte
Kokusunu duymadığım koyun kalmadı
Eskitmediğim bir tek ten
Gizlendiğin yerden çık ey sebep
Gül yaprağı daha keskindir gülden

Onlar gelirdiler; yokluk sonu gelmez açlıktı
Açlıktı kapıları hüznlerin ve
Çocuklar gelirdiler ufak esintiler
İyiliklerle ağızları keten helvası
Kiralık bisikletler, fondanlar
Geride mi kalmıştım, önde mi
İçimde hep bir azlık

Sanki büyümüşüm de bir şeyler solacaktıymış

Yunus KORAY**ŞİİRLİ DAĞA ÇIKABİLMEK**

sanki uzak bir noktaya gitmiş her şey
anlaşılmaz şiir adına suyu yalayıp
budala dizeler, güneşimden çekiliniz
çelme çelme üstüne atsanız da, lütfen!

çalaptır, yalap yalap gösteriptür
uzamdaki anlaşılmazlığın şiir olduğunu
öldüğünü anlaşıldı olduğunda en çok
bir edebiyat memurunun gözlerinde!

şiirli dağın alanı hep daraltılır
nedense ıskalanır parıltısı büyük karların
çığ çığ üstüne hiç mi hiç değişmediğimizden
unutmak adresli bir eve bırakılır gökyüzü!

kime, kimse, nasıl geliptür bilir herkes
yoz yüz, kuyruk gider asıl sanılana
değil mi ki bu bun, saklı ele güne
güneşlerden sonsuz günçeler yine tüne!

O SESSİZ EFSANE

Tutunduğun kabuslar içimi tırnaklıyor
Orada bir çocuk alnına kan sürmekte uğur getirsin diye
Aşk kaç bucak ötede? Kimse bilemedi, amansız kanamalar
[devam
Kanamalar soluksuz devam, bir derviş yön gösterse herkesin
[adımları
ters
yönde
Kır düştü mevsimsiz yaprakların üstüne
Kıraç yolculukların kenarında hep ortası siyah işaret direkleri...
İğne yapraklarını döküyor ayın kalbinden vurduğu o ağaç
Evimizin duvarında yaralı bir resim asılı şimdi
Baktıkça gözlerimiz yoruluyor o renkler karşısında
O renkler gözümüzün fer nöbetçileri,
Kalbimizin gerili damarı,
Alnımızın geciken akı.
Ay selamsız kalmışsa şimdi Tanrı'dan habersiz bir hiledir bu...

Güpegündüz altımdan kayan koca bir taş idi o
Yarattığı boşluğu kimse farketmeden binlerce nergisle kapatan
Bazen alabildiğine cadı
Tırnaklarını hayata geçirirken
Benim de canım çok acıyor
Canım çok acıyor, kendimi tokatlayıp da dindiriyorum
[yıldızların

hüzünü
ancak
Senden kaçtığım her gece günah çıkardığım bir tanrılar
[engizisyonu
Zangoç inadına ezan sesine ayarlıyor cezamın kesildiği anki
[gong sesini

İninde boyu boyunca uzanıp avuçlarını göğe açan bir çakalım
Hangi günahı unutmaya kalksam öteki ışıltıyor mum eşliğinde
Kalbimi yalnız sana emanet etmişim oysa
Söyle hangi kilidi kaybettiysen onun ağıdını yakayım
Hangi yıldızı seçtiysen o kaysın gözlerimden
Bir sürahi şalgam suyunu soluksuz içtin de şaşırdı kalbim
Ne zaman seni çok sevdiğimi söylesem
Sesini hafifçe inceltip "Yalancı" dedin bana
Ne zaman ayrılırken yüzümü denize döndüysem
İskeleden bir hayalet uğurladı sanki beni
Biliyorum ne kadar özür dileysem yeni yağmurlar yağmayacak
[saçlarını
Bir kez gücüne gitti çünkü ani gitmelerim

Neler mi yitiririm o masalın sonu yavan biterse,
O aşk kaynayıp giderse bir yığın ayrıntı içinde?
Kursacağında bir ömrün basamakları kalır belki
Kalbimden düşlerine tırmanırken yıldızları tökezleten
Bu da mı yetmez? Ölüp ölüp dirilen bir günahsız kul olur
[çıkarım
Yaşatmadığı günlere sayar onu da tanrı

Çetin bir iç savaş yaşadı kalbine gömüldüğümüz o deniz
Dalgalar ve martılar birer ihanet kumkuması
İnce bileklerin zincirine seveda düşürdü de kışkırdım pasını
Pusulayı, dümeni, sancak ve iskeleyi hep yanlışa ayarladım
[mahsus
Ama kaç kez bozulduysa o büyü

Bir şeytanlık yapıp sızdım yine düşlerine
Yüzeyde ilk vurgun yiye ademoğlu benim, ne olmuş?
Bu da yazılıversin kaptanın şapkasının içine
Mavi ne koyu maviydi ki gözlerindeki ışıltıyı aşk sandım
Meğer deniz kalbine misafir olana kendi beğendiği acıdan
[sunarmış

Ellerinden geriye ne kaldıysa bir o kadar uzadı ömrüm
Ne zaman uzaktan görünsen bir hayal ortasındayım sanki
Beni bana benim dilimden başka her şeyle anlat
Kusur bul söyleyemediğim şarkılara, bir maraz tut gidiyorsam
[erken

Değil mi geceleri kendi yalnızlığıyla yatan bir allahın kuluyum
Gövdeme yuva yapar yarasalar benden habersiz
Kuş uçurtmazlar içimde büyümesin diye gökyüzü
Oysa salaş bir meyhane kadar tenhalardayım
Bağışla, peçeteye şarkı adı yazıp uzatamadım sahneye
Bu yüzden sana hiçbir ithafım kalmadı kalbimden başka

Baktığın bütün kapılar asma kilitliydi
Kalbini verdin de yine açmadı sana düş yüzünü
Kırk haramiler kırk bir kere maşallah
Ellerinde iki yanı keskin kılıçla bulut düşürdüler gökyüzünden
Sana altın bir tas içinde kalbimi sundular
Yüzün ekşimesin diye karagöz oynattı soytarı
Ah vah eyvah ettin de ter içinde uyandın
Bir baktın kalbim yanı başında ama yine senden epey uzak
Şimdi hangi tanrı caydıracak beni aşkın nefesinden
Hangi derviş hu çekecek korkumun büyüdüğü mağarada?

Eskimiş bir öyküydü bende kalan
Biraz senden bir parça, biraz anılarda biriken sözün tortusu
Neyi anlatmaya kalktıysam yarım kaldı senin nezdinde
Neye vursam kendimi hep gözlerini yeniden deli gibi hatırlamak
[için
Vurgunsa vurgun, yağmaysa yağma, aşksa aşk
Ömrümün şiddeti kalbinle buluştu da bir yıldız kaydı içimde
Ay yarım döndü, mevsimler usandı tekrarlanmaktan

Resmi bir resepsiyonu rezil edecek bir yaramaz çocuk
Dil çıkarıp duruyor şef garson servis yaptığı an
Güya orkestra da Portofino'ya odaklanmış
Bilmezler kalbinde çiğnenmemiş bir nergis korusu yatmakta
Koronun kulak verdiği yerde öteki şef anıları yönetemiyor
Kimse tutamıyor ucundan o gecenin, o ömrün
Her yer nergis sağanağı, yaramaz çocuk pabucunu dama atmış
[nelerin

Bense kımıltısız bir köşede kendi gölgemin peşindeyim
Gölgem sana bir düş daha getirecek ne olur kaçma
Ne zaman erken kaçsan gece kendinden utanacak kadar uzuyor

Kimsesizsin evet en az hayat kadar çorak
Bu yorgunluk bir yerden çıkar dedikçe şarkılar aksıyor
Elimde değil, yapma bir dünya getiriyorum sana
Denizi yalanla yapıştırmış, kasabaları bölük-pörçük koskoca
[bir cihan

Meğer atlasın rengi her gece başka değişmiş
Bir de aşka sırtını dönüp gidenlere yar olmazmış hayat
Bunu da anlamıyorsun ya artık ben gam yerim
Boğazıma kılçık olur sensiz gidilen rüya

Ah çekilir bir eski rüzgârın kırıp döktüğü dala
Yaprağın ömrü nereye kadardı? Rengini kim kaçırdı düşlerden?
Sonunda kalbim geldi yine sana dayandı
İster kınından çekip savur sözün hançerini

İster dilinin altında sakla bir ömür
Nasılsa benden yana hiçbir baharda kar birikmez
Bir gazel söylerim eriyip dökülür yıldızlar
Yenildin mi? Yoksa herkesin zafer sanıp çılgık attığı
[cehennemde]

tek suskun çiçek miydin?

Geriye hangi mevsim kalırsa kalsın sözünü esirgedin aşktan
Kimler sırat boylarında uykusuz bekledi de söylemedin
Ne zebaniler kendi harladıkları ateşte şaşkına döndü
Bilmezmiş gibi uykunu bölüverdim imkansız bir şarkıyla
Kelimeler o sessizliği kımıldatmaya yetmeyecekti elbet
Şimdi uçsuz bucaksız bir kervanı andırıyor gözlerin
Kırpiklerinde yorgun bir efsanenin tozu dumanı
Kalbindeki hangi sayfayı açsam biraz daha ürkecek küheylan
Ben öteki sayfadaki kaçışın ayak izlerini merak edeceğim
Sonsuza kadar sürecektir bu yolculuk düşlere bata çıka
Ama bir tek kelime bile bulmayacak yerini
Değil mi sen ağladıkça gökkubbenin perdesi kopkoyu yırtıldı
Artık neyi susarsan sus aşktan uzak olmayacak

Turgut ÇELİK

BURSA RUBAİLERİ

Sen sanma kımıldar Uludağ gökleri bekler yedi yıldır
Nâzım, bu sanat başka sanatmış, bu akıl başka akıldır
Yurdundan uzaklarda kalan gözlerin örtüldü sitemsiz
Bilmez Balaban, ben sana sordum, ölümün rengi nasıldır

Bir saz çalınır Bursa'da, titrer teli ak göğsü sedefdir
Kimler kimi affetmedi Nâzım, hedefin başka hedefdir
Sen Pablo'ya bak, Şili yangın yeri dostun kara toprak
Güllerdeki gölgen suya inmiş, bu da Ekber Babayef'tir

Gönlümde güneş soldu gurup var, Nilüfer'den mi
[geçersin]
Gölgen mi düşer yollara, bilmem ki gelir sen mi geçersin
Bin dalı ipek dalgalanır sürmeli gözler suya yansır
Görmem seni hiç, geç mi gelir bağlara erken mi geçersin

Sevdikçe Yeşil Bursa'yı gördük bu şehir başka umutmuş
Maksem'deki kız gözlerinin rengini Mahfel'de unutmuş
Kim telveyi fincanda bırakmış, saç rüzgârlı güzel kız,
Son düğme ilikten boşanırken, utanıp göğsünü tutmuş

Ömründeki can rengi bahar, dörtnala koşmuş doru attır
Kim Bursa'da vurmuşsa talan, sevgiyi silmiş de bu zattır
Toprakta geniş kökleri var, göklere yaprakla gülümser
Orhan Bey'i kabrinde rahatsız görürüm, Bursa rahattır

Mahcup yanağından gül açılmış bu gelin Bursa'ya benzer
Son şeftali değmiş kızarıırken, yeni doğmuş aya benzer
Mevsim ki yazdır, tutuşan pembe dudaklar da kirazdır
Israrlı bakışlar güne batmış çilesiz damlaya benzer

“BİREY” OLMAK YA DA SERENCAM

Metin GÜVEN

İçinde “ezilsek” de yaşadığımız hayat, sürekli metaforlar, imgeler gönderiyor bize.

Şu bile söylenebilir belki, eğer “hayat” mevcut biçimiyle insana, insanlığa, bırakalım mutluluğu bir yana, biraz da olsa huzur verebilseydi bu anlamda bu kadar cömert olmayabilirdi.

Peki, edebiyatın kaynağı ne o zaman?

Mutsuzluk mu?

Acı mı?

Her ikisi ya da hiçbiri...

Hayatın anlatmadığını, anlatamadığını edebiyat anlatır çünkü. Hayat gizler kendini, korkuları vardır, endişelidir. Ama edebiyatın ve edebiyatçının böylesine kaygıları yoktur. Dünyada ve ülkemizde yazılan romanlara, şiirlere bakın lütfen...

Belki de hiç yaşamadığımız aşklar, acılar, sevinçler, öfkeler, ayaklanma biçimleri, saldırılar, kavgalar, barışmalar, ve diğer duygu, düşünce ve yaşama biçimleri hemen kendini ele verecektir.

Ne var ki, bütün bunlara rağmen, yine de edebiyat, hayatın önüne alınamaz.

Bu, arabayı atın önüne bağlamak gibi bir şey olur.

Hayat, ama hangi hayat?

İnsan kendi kaderini büyük ölçüde kendisi çiziyor; ama kendisine sunulan toplumsal konum içinde. Bu çerçeve içinde insanın zincirlerini parçalayıp “birey” olması mümkün müdür?

Bence mümkündür...

İnsanın insan olma bilinci ve tarih bilinci, insanın nesneleşmesine yol açan ekonomik, toplumsal ve politik savaşimleri ve kazanımları sırasında oluşur çünkü.

Bu, tarihten gelen olgu, insana kendini belirleyen koşullarla mücadele gücünü ve yeteneğini de kazandırır. İnsanın tarih içindeki etkinliğidir ki, posalarını ata ata bugünlere gelen insana, tarih önünde üstünlük kazandırır. Artık o, hem belirlenen hem de belirleyendir.

İşte birey olmak da tam burada başlar.

Böyle bir “birey” şiirini yazmak, bu “birey”i romanlarda anlatmak edebiyatçının, sanatçının temel hedefi olmalıdır.

Edebiyat, insana ilişkin bir serencamdır da ondan.

İnsan.

Ama hangi insan?

İnsanı içinde bulunduğu sosyal karmaşadan, içinden geldiği toplumsal sınıfın alışkanlık ve davranış biçimlerinden, genetik özelliklerinden, üst yapı kurumları ile olan karşılıklı etkileşim süreçlerinden, bu sürecin gelişim aşamaları içindeki çeşitli duraksamalardan, tereddütlerden, yalpalamalardan vb. aksiyonlarından ayrı düşündüğümüzde eksik bir yerden bakarız hayata ve hayatın mayası demek olan insana...

Aynaya tersten bakmak gibi bir şeydir bu.

İnsanı bütün serüvenleriyle ve bütün senfonisiyle anlatmaktır yazarın görevi.

İşte o zaman, insanın kimi zaman korkularına bile şekil veren bir biçim ortaya çıkacaktır.

Bu biçimdir ki, yukarıda sözü edilen serencamın onayını verir.

Bu biçimdir ki, edebiyata kan taşır, can taşır.

GÜZEL GERÇEK

insan ölümüne aittir; ömrünü imbikten geçirir önce
yürek enkazları okur yıldızlara, tuhafılık işte
gökyüzünün en mahçup çocuklarına okur, bakarlar mı
hayatı ırmık gibi eğiren, lezzetli kılan o toyluğa
olan olur günde; söz dağarına sokulur, tuzaklık işte
okyanusa dilin yeni bir ören yeri bulunur : sonra
somut dünya hali, taş harflere değin tortusu zamanın

beni bağışlayın törenlerden; görkem ve ganimetten
ritüel ve protokol eğilmelerden,, el - etek rollerden
herkes kendi lilanına sığır, damıtılmış düşlerine
dupduru yalnızlığına evrenin, külün köz yörüngesine
insan sevdiğine aittir, hele ölümü düşündükçe; ne hoş
insan yenilgiye yazgılı, ama tanyerine yönelik anlağı
güvercin uyanmalarına uyarlı, altın üremeler ötesine
insan ölümüne aittir; ne ki öncesi hayat tahtirevanı.

Sadık YAŞAR**TANSİYON**

leğen su dolu dinlenmiş duru
dipte taşlar odun parçaları
bir yüz uyku sonrası bir gövde

sevdiklerimin sesi kovalanmış
çocuk çığı ağızlarında
yatak odasında dinliyorum
bir dalga başlıyor bilmediğim
her yerimden köpürtüyorum
sırıyorum sağa sola

konuşmalar uzuyor anlamsız
incinecekler melek çağırıyorum
keşke ibrişim ses olan
gülmeye dönüştürse nefeslerini
gıdıklamak için tüy getirse gökten

sallıyorum kendimi sinir uçlarımdan
bir karıncayı boğuyorum taşarak
geçiyorum bir otu çürütüp
eli boş dönüyorlar hatta
benden su almaya gelenler

konusurken insana uzanan
bir gül olmalı insanın kelimesi
karın toprağa düşme hızıyla
düşmeli yürekleri sesi
diyor alnımdaki ecel terleri

kimbilir insana neler oluyor
hem içi de görünmez insanın

BULUT

Bin bulutum
Taşır seni

Yeni yere
Ne geç yerden

Yeğni onca
Bulut varken

Kendim dittim
Elceğzimle

İçim bana
İyi hallaç

...

Bulut bizi
Bize götür

Aytekin KARAÇOBAN**SESLENDİRMELER**

Sudaki taş dilinden :

– Yanık tadı gibi düştüm bir gün içine. Bir danstır
tutturduk ilk andan beri. Sırtım, kalçalarım
sürtünüp duruyor sen üstümde gidip geldikçe.

Bellek dilinden :

– Ekmeğin bağışıydın bana. Bense korku tüneli,
batık gemi kalıntısı, deprem yuvasıydım, mermer
parıltısı düşü içinde.

Ömür dilinden :

– Uyağına uydum. Anlamını tutan çivi çıktı çıkacak
yerinden. Sen dedikçe yüksek ateş inmiyor çıktığı
yerden.

Aşk dilinden :

– Bütün kırgınlıkların hakkı bende saklıdır.

Şiir dilinden :

– Tanıdığım en güzel çan sensin ey zaman.
Topuzun ben olaydım.

“BEZGİN ATLAS” IN ŞAİRİ : HÜSEYİN PEKER

Ahmet GÜNBAŞ

Hüseyin Peker adını bilmeyenler, onun genç bir şair olduğunu sanır. Oysaki o gençlik, 60'lı yılların gözde dergileri *Soyut* ve *Yordam*'ın sayfalarında yaşayıp geçilmiştir.

Yaşamın hayhuyları arasında gelinen 54 yıllık bir tırmanışın 30 yılını uzunca bir suskunluk dönemiyle geçirmiştir Peker. Çok sevdiği şiiri de, iyi bir izleyici olma kaydıyla ertelemiştir. Şimdi geldiği noktada, yağmur yüklü bir bulutun sağanak hissi var. Şiirler, romanlar, tanıtım yazıları birbiri ardınca dökülüp saçılıyor. Özellikle şiir, bir yanardağ püskürmesi gibi sürdürüyor etkinliğini. Yetkin ödüllere de (1997 Arkadaş Z. Özger ve 2000 Ceyhun Atuf Kansu Şiir Ödülü birincisidir.) imzasını atıyor.

Peker'in son ödüle konu olan şiir dosyası *Yer Bezinden Bir Köle** adıyla yayımlandı. Üç bölümde 39 şiiri kapsayan bu yapıtta, hemen hemen özyaşam alanında gezinen kırılma ekseninden fıskıran ayrıntılarla çoğumuzun doğrusu gibi duran 'yorgun ve buruk' bir şiirle karşılaşırız. Ki "Şairi Nasıl Bilirsiniz?" sorusunun yanıtında hem kendi, hem de şairliği yaşam biçimine dönüştüremeyen nice şairin ağrısı gizlidir:

*"Erken doğdum, çabuk kulaçladım günlerin ötesini
Verdiler yaşadım, buz tuttum ne gördüysem
Erken doğdum, bitirdim saatlerin hepsini
Sizi bulamadım, size doyamadım, kapınızı çalamadım
Şu pencereden bakamadım, şu karanlığı tadamadım
Yapamadım, bitiremedim, yaşamın berisini"*

Konu şairlik gibi görünse de, aslında bir yaşam kuruluşunun şiiridir bu dizelerin hüznünden sarkan. Günler belirgin bir iz bırakmadan kayıp gittiğinde, erken doğmuşlukla kabullenir gecikmişliğini. Evet, her şeye; her yeniliğe, her kıpırtıya geç kalmıştır. Bir örnek insanların arasında, evden işe, işten eve, ucuca bir aşk olmayan ilişkilerin tüneline atgözlükleri ile gidip gelmeye kurgulanmış; deyim yerindeyse, böylesine yansıyan bir insandışılıktan buz tutmuştur. Ama bir şairdir o! Yaşamı aşkla dönüştürmek varken, ateş topu yüreğinin bir köşeye sıkıştırılması acıların en büyüğüdür. Kendi derinliğine ulaşmasına meydan vermeyen nedensellik, aynı zamanda tüm özlemlerinin üzerini kayıtsızca örtmüştür. Bir ömür açılmayan kapıların arkasındaki çılgınlığı dehşet vericidir:

"Sizi bulamadım, size doyamadım, kapınızı çalamadım"

En az bildik aşk öyküleri titreşiminde bir özlemdir bu! Sevgili gibi sunulan yaşamın gizi, yakında duran bir uzaklığın büyüğü içinde çılgın yolcusunu beklemiş, sonra da tüm ışıltısıyla yitip gitmiştir.

Biraz daha ileri gidersek, buz tutmuş ilişkiler sarmalını daha iyi anlarız:

*"Hiç şiir yazmadım beden diliyle
Beni affetsin şairler, göbek taşından
Dize kuranlar, çift kimlikliler
Öpücüğü savunmadım, mavi dişlerimi çıkartmadım"* (Beden Dili, s: 55)

Beden Dili şiirinin iki dizesine gelince kanınız donabilir:

*"Ben hiç sevmedim desem yeri
Tabut odalarda doğdum bittim"*

Hayır, şairin içsel sarsıntısını çözümlemeyen hiçbir sonuca varmanız olanaklı değildir! Bence "Sevgi benim dizimde bükülen bir ince yaradır" diye noktalan bir şiirde, şairin kimliği, tabut odaların gömütlüğünde eskitilmiş, yalıtılmıştır. "Yer Bezinden Bir Köle" sayılmak, ait olduğu yaşamı karşılayan, yani edilgenliğini perçinleyen korkunç bir imge olarak gözümüze ilişir. Tabut odaların duvarları ile yer döşemelerine çarpıp duran,

penceresiz, kapısız, elsiz ayaksız bir yaratıktır o. Çok şey umduğu beklentileri dokunmadan sönmüştür, "Bezgin Atlas"lara sürüklemiştir varlığını. "Sevgimdeki tüm dersleri bitirdim oysa yer bezinden bir köle / Ev yapımı bir ölüm hazırladım senle doğa arasında / Hangi rüzgâr ittiyse orda kaldım, beni bir daha düşleme!" (Yer Bezinden Bir Köle, s: 53) derken bezgin atlasla gezinen gizli mutsuzların potansiyeline dikkati çeker. İnsanlar sürekli kendilerine yalan söylemekte, küçük düzeltmelerle bir şeylerin yolunda gitmesini beklemektedir. Yeniden, her gün sahnelenen bir oyundur bu. Yaşamı erteleme eğilimi hakkında söyledikleri bize uygun aynaları paramparça eder:

"Taramayın artık saçlarınızı"

*Ayakkabı bağlarını düzeltmeyin, toparlamayın yatak yorgan
Uyuduğunuz gibi kalın. Bozulmasın dışlarınızın arası
Az kaldı. Şiir yorgunu kimliğinizden atılın sokak içlerine
Az kaldı çadırda bu günün bitimine"* (Düzeltilen, s: 75)

İyi ki Peker, yazmadığı sürece şair yanı sıra barışık kalmıştır. Yaşadıklarıyla düşledikleri keskin çizgilerle uyarır okuru. Şiir teması çevresinde yazdıklarında genç şaire özgü öğütler vardır. Bir iki cıfcaflı sözle şairliğini tescil ettirmeye çalışanlara bıyık altı gülümser:

"Üç dize kolye ucu olarak boynuma taktığım"

*Genç ozanın birinden kanatlı sözcükler buldum sonunda
Kızgın yıldız bunların hepsi*

Sokak diliyle koşturuyorlar yelesiz atlarını" (Genç Ozan, s: 59)

Böylece, şiir dili için emek verilmesini, şiirin boydan boya bir sözcük yontma sanatı olduğunun bilinmesini ister. Zaten şiir bir gençlik hevesi olarak kalsaydı, Hüseyin Peker adını görebilir miydik bugün? Şimdi geldiği noktada gün görmüş bir şairin söylemi yatıyorsa, bu, Peker'in şiirden ne anladığını da ifade eder. İlk bakışta sözcük tonozu gibi göze çarpan biçimsel yapısında, şiiri enlemesine ve boylamasına derinleştiren yaşam zenginliğine koşut imge tufanı yatar. Konuşma dili tavrıyla okuru çeken albenisi, dizelerin özüne inildikçe şiirsel dilin başkahlığı ile yer değiştirir. Peker, bu olgunluğa varana değin geçtiği köprüleri yadsımaz. Kaynağını İkinci Yeni'de bulan bir şair olmasına karşın, insandan kopuk imge anlayışının tekdüzeliğini anmadan geçemez:

"Şu gençliğin anlaşılmasız ordusu satır aralarında"

İmge diye çuvalladık İkinci Yeni şairlerinin" (Tozlu Yollar Mimarı, s: 26)

Bir insanın diğerine ulaşmadan yaşanması gerçeğine tüm gücüyle karşı çıkar Peker. Bezgin Atlas'tan özlenen atlasla geçmeye her zaman direnci vardır insanoglundun. Önümüze yığıldığı mutsuzluk senfonisinin gerisinde "Fırtınadan çatı, yağmurdan orta direk, güneşten bir eş" diye düşlediği elle tutulmaz değerlere yaklaşıldığı an 'ince yaralar'ın iyeleştirileceğinden emindir. Birey ölçekli her kaygıda, her çabada, sitemler gelir insanın geneline dokunur. Çekilen her mihnetin paydasında birbirine benzeyen ağır uykuların rolü yok mudur:

"Fısıldadım üstüne bir de : Sizi seviyorum insanoğlu!"

*Yediğim copun coşkusu kolumdaki derin kara izde
Vur, sen doğurdun nasılsa, köklerine vur, gözlemlerime vur!
Çok insan bitiyor tüylerindeki dikende"* (Nabız Ölçümleri, s: 44)

Peker geç de olsa düşlerini afişliyor şimdi. Buruk bir ezgiyi kıvrım kıvrım uzatarak. Yıllardır taşıdığı şiir yükünü şiirsizliğin kıyısına hovardaca boşaltıyor. Tek lüksü şiir yazmak olan bir dünyalı gibi.

Yer Bezinden Bir Köle'de, kanatları koparılmış bir kuşun hüznü var!

**Yer Bezinden Bir Köle*, Hüseyin Peker, Om Yayınevi, 1. Basım, Eylül 2000, 84 sayfa.

ŞİMDİ HÂTIRDA MIDIR AŞIK-I NALAN ACABA?

Ayşegül İZMİRLİ

Dergiler, gazete kesikleri, tozları kalınlaşmış kitaplar...

Çizmeye kıyamadığınız için, yazıp kitapların arasına koyduğunuz, bir türlü atamadığınız, asla azaltmadığınız okuma notları, binlerce kalem darbesi...

Onları bir düzene kavuşturmak için büyüttüğünüz, ama, her seferinde okumaya daldığınız bir yazıya takılıp kalan istekleriniz...

İşte, bir pazar sabahında, yağmurla eriyen camların ardında kendine kapanan bir kente sırtımı dönerek yaptığım iş: Kitaplığımı düzeltiyorum; kocaman bir odayı... Ya da alamet bir dünyayı.

Önce Galatasaray'ın Avrupa macerasını; iki yıllık gazete kesiklerini, aldığım bir tomar şeffaf dosyaya yerleştiriyorum tarih sırasıyla, sonra da onları bir klasöre takıyorum. Bu da başka bir takıntı; sarıyla kırmızının muhabbetine bayılıyorum.

İyi iş yaptım diye düşünerek gerinirken, önümdeki yığında, birbirine iğnelenmiş küçük gazete kesikleri görüyorum ve mesaim bitiyor:

"Karasu, törensiz toprağa verildi.

Yalnızlığın hüzünlü yazarı Bilge Karasu, son yolculuğuna da sessiz ve yalnız çıktı. Karasu, vasiyeti uyarınca ünlü yazar Aziz Nesin gibi 'gizlice' toprağa verildi. Karasu, dün, bir avuç aydın dostu tarafından Karşıyaka Mezarlığı'nda sessiz sedasız gömüldü."

15 Temmuz 1995'in Hürriyet gazetesi...

Altından çıkan kesik, Doğan Hızlan'ın 16 Temmuz 1995 tarihli, Bugün Pazar adlı köşesinde yazdıkları. Başlığı:

"Kısa sürmüş bir hayat, uzun sürmüş bir aydın"

Ve yazının ilk cümleleri:

"Edebiyatta kaliteye ömrünü adanmış çok az yazardan biriydi Bilge Karasu. Öldü. Yazı yaşamı boyunca, okurunu küçük ve ucuz tuzaklara düşürmeye tenezzül etmedi. Güncelin gökkuşağının altından bir şöhrat arsızlığıyla geçip kimlik ve kişilik değiştirmede."

Sonu:

"Yazdıklarına seviniyorum, yazamadıklarının acısını duyuyorum."

Bunlara ilâştirilmiş bir ölüm ilanı; Karasu'yla bir ilgisi yok:

"Ölüm

Hüseyin Hüsnü Paşa ve Hayriye Hanımefendi'nin torunu ... Memo'nun sevgili dedesi Mehmet Ali Aybar 10 Temmuz 1995 Pazartesi günü aramızdan ayrılmıştır."

Yazdıklarına ve eylemlerine sonuna kadar bağlı kalmış bu önemli iki kişiyi bir iğneyle tutturmanın nedeni sadece ölüm tarihlerinin yakınlığı olamaz, diye düşünüyorum. Olsa olsa "adam gibi adam"lıklarıdır onları kitaplığımın mezarlığında bir araya getirme nedenim. İlkeli oluşlarıdır; ilkelerinin ardından, koşullara ve kişilere göre davranmadan mertçe gitmeleridir. İkisi de, kendi kulvarlarında yürürken, o kulvarların tarihine birer dönemeç ya da bir kavşak eklenmeleridir.

Böyledir...

Artık, Kısmet Büfesi'ne, Gece'ye, Altı Ay Bir Güz'e, Uzun Sürmüş Bir Günün Akşamı'na bir kez daha uzanma zamanım gelmiştir; Ne Kitapsız Ne Kedisiz'in, Kılavuz'un, Göçmüş Kediler Bahçesi'nin, Troya'da Ölüm Vardı'nın, Narla İncire Gazel'in eksikliğini duyarak

Karasu'yu okurken, onun, en karmaşık cebir problemlerini çözerken bir anlamda transa geçen rakam tutkunu matematikçilerin duyduğu hazzı duyarak yazdığını seziyorum. Ve onun bir boz-yap ustası olduğunu. Sözcük sayısı kadar parçadan oluşan bir resmi, alışılmışın dışında bir kurguyla bir araya getirmesi; bu arada arka plana gizlenmiş görüntüleri de resme eklemesi ve resmi olduğundan dağınık ama, yeni anlamlar yüklenmiş yeni bir resim olarak sunması böyle bir ustalığın sonucudur.

O pazar gününün uzun bir gün olarak akşama varmasının ve de kitaplığımın eskisi gibi kalmasının nedeni oldu, Bilge Karasu.

Sonra, Cumhuriyet Kitap'ın 616. sayısında yayınlanan ve "Son Dönem Türk Öykücülüğünde Arayışlar, Yönelişler" başlıklı panelde

yapılan konuşmaları aktaran yazıları okudum. Bilge Karasu'nun, o panele konuşmacı olarak katılanların ve konuşmalarda adı geçen öykücülerden hiçbirinin üzerinde, onların kitaplığını dağıtacak kadar bile etkili olmadığını gördüm hayretle. Konuşmacılar ya bunu yansıtmamışlardı ya da zaten yansıtmak bir şey yoktu. Bir tek İnci Aral, "çok erken tarihlerde doğmuş olan ve öykümüzün tarihsel birikimine katkıda bulunarak kendinden sonra gelenleri etkilemiş" yazarlar arasında anmış, Karasu'yu. Bence bu söz, tarihsel birikim konusunda doğru, ama etkileme konusunda, dayanağı olmayan bir gözlem olarak havada kalmış. Sorsalardı, Bilge Karasu'nun etkisinde yazan öykücü adı verebilir miydi acaba, Aral? Sanırım veremezdi.

Karşıtının öykü dergilerini, okuyun dergilerde yayınlanan öyküleri; öykücülerimizin, bugün bile, Sait Faik'in etkisinde yazmakta olduklarını göreceksiniz. Ferit Edgü'nün Adam Öykü'nün Temmuz Ağustos 2000 tarihli 29. sayısında, kendi kuşağı için söyledikleri, bugünkü öykücüler de kapsamaktadır bana göre. Edgü: "Dostoyevski'nin, 'Hepimiz Gogol'ün Palto'sundan geliyoruz' demesi gibi, ben de birçok kez, 'Kuşağımın tüm öykü yazarları, Sait Faik'ten geliyoruz.' dedim." diyor. O kuşak da bugünküler de Karasu'yu, belki anlama zahmetine katlanamadıklarından, es geçmişlerdir. Etkilenmeyi taklit anlamında kullanmadığımı söylemeye bilmem gerek var mı!

O paneldeki sıradan konuşmaların içinden, mim koyabileceğim cümleleri bir tek Müge İplikçi söylemiş. Seçtiğim cümleleri, dil üzerine söylediklerinden: "Ben Türkçe konuşuyorum." diyor İplikçi, "ama inanmadıklarım bakımından ve merkezde olmayı tercih etmeyişim bakımından, dilimin çevrelediği hale düşünüldüğünde bu dile yabancıyım. Çünkü bu dilin hukuk diline inanmıyorum, resmi tarih diline inanmıyorum, gazetelerdeki diline inanmıyorum, köşe yazarlarının dilini samimi bulmuyorum, reklam dilini iç burkucu buluyorum, insanların birbirlerine hitaplarını sahte buluyorum. Dolayısıyla bu dili ben gerçekten bir yabancı gibi konuşuyorum."

Radikal gazetesinin 18 Ekim 2001 tarihli ekinde yayınlanan, bir vesika gibi ya da bir dil yararı olarak sakladığım, Lale Müldür'ün, haftalık yazılar yazacağını duyurduğu yazısına başlarken kullandığı ilk cümlesini okumuş olduğum için, ben İplikçi'yi haklı ve samimi buluyorum ve duyduğu acıya katılıyorum. Şu Türkçe cümleyi okuyun lütfen: "Bu yeni yazı dizisi, kadınların fetişist sunumlarının mitleştirilmesini sosyal bir yapı ve erkek ihtiyaçlarının bir projeksiyonu olarak ele almayı amaçlıyor."

Tarihini ve adını kaydettiğim, ama bu kargaşada bulamadığım bir gazetede Müldür'le yapılmış bir söyleşi yayınlanmıştı. Orada Müldür, son dolarlarını çöpe attığını, çöpleri karıştıranları sevindirmek için bunu yaptığını filan söylüyordu. Dolarlarını atıp atmadığını bilemem ama, devamını okuyamadığım bu cümleden sonra, Müldür'ün dilini çöpe attığı konusunda ciddi kaygılarım olduğunu söyleyebilirim.

Görüşeceğiz! den önce, dergi editörlerine, dergi yayıncılarına, fanzincilere seslenmek ve daha önce Düşlem dergisinde yazdığım Dergilere Derkenar yazılarını Akatalpa'da sürdürmek niyetinde olduğumu duyurmak istiyorum. Kimi dergilere, satın alma yoluyla bile ulaşmak mümkün olmuyor; onlar benim için sadece birer adlar; çünkü bulunmuyorlar. Bana bu konuda yardımcı olmak isteyen dergiler, Nuri Demirci'nin P.K.27 adreslerini kullanabilirler. Olabilirse, yeni bir yılda, yeni bir ortamda, görüşeceğiz!

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA
Koordinatör	: Serdar ÜNVER (Tel : 0535- 398 98 16)
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL
Yönetim Yeri	: Ataevler, Adalet Sk. Adaletkent Sitesi, H Blok, D: 3 Nilüfer - BURSA
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL
Yazışma Adresi	: R. DARA, P. K. 68 16371 Ulucami - BURSA
Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad. No : 221 - BURSA
Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
Faks	: 0224 - 452 22 65

Aylık edebiyat dergisi Akatalpa Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur.